

ZAGADNIENIE PRAWNE

W sprawie o wydanie wyroku łącznego na skutek apelacji wniesionej przez skazanego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 lutego 2014 roku.

Co oznacza odpowiednie stosowanie przepisu o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji (art. 574 k.p.k.) dla określania składu orzekającego na rozprawie głównej w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego obejmującym skazanie za przestępstwo z które przepis sankcyjny przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności?

Uzasadnienie

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 12 marca 2007 r. (...) utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 27 czerwca 2007 r. (...) M. B. skazany został za dwie zbrodnie z art.148§1 K.k. na kary po 25 lat pozbawienia wolności, a za występki z art. 278 § 1 k.k. którego przedmiotem był telefon wartości 290 zł na karę roku pozbawienia wolności. Jako karę łączną orzeczono dożywotnie pozbawienie wolności.

Uchwalona potem ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy-Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r. poz. 1247) m.in. przeniosła część czynów polegających na kradzieży gdy przedmiotem była rzecz o wartości mniejszej niż 1/4 minimalnego wynagrodzenia z kategorii przestępstw do kategorii wykroczeń i wprowadziła normy międzyczasowe w odniesieniu do zapadłych już prawomocnych skazań za takie przestępstwa .

Sąd Okręgowy w J. uznał, że spełnione zostały warunki pozwalające na zastosowanie wymienionych w cyt. ustawie nowelizacyjnej konsekwencji kontrawencjonalizacji i postanowieniem z dnia 5 grudnia 2013r. (...) zamienił na 30 dni aresztu karę roku pozbawienia wolności orzeczoną powołanym wyżej wyrokiem

za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. które wg tej ustawy stanowi wykroczenie (art. 50 ust.1 cyt. ustawy).

W następstwie takiego rozstrzygnięcia utraciła moc kara łączna orzeczona w wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 12 marca 2007r. (art. 575 § 2 k.p.k.) i Sąd ten wyrokiem łącznym z dnia 4 lutego 2014r. (...) wydanym na rozprawie w składzie jednoosobowym połączył kary po 25 lat pozbawienia wolności wymierzone w tamtym postępowaniu za dwie zbrodnie z art. 148 § 1 k.k. i orzekł karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności . Końcowo więc sytuacja skazanego uległa pogorszeniu w relacji do tej ukształtowanej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 12 marca 2007r., choć była efektem kontrawencjonalizacji, co jednak pozostaje poza zakresem orzekania Sądu apelacyjnego.

Apelację od wyroku łącznego wniósł skazany M. B. za pośrednictwem obrończyni, która zaskarżyła wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i zarzucając, że kara łączna jest rażąco niewspółmiernie surowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności.

Rozpoznając wniesiony środek odwoławczy Sąd apelacyjny powziął wątpliwości wyrażone w przedstawionym zagadnieniu prawnym dotyczące składu sądu okręgowego właściwego do rozstrzygania na rozprawie głównej sprawy o wydanie wyroku łącznego gdy choćby jedno ze skazań dotyczy zbrodni za którą przepis określający taki typ czynu zabronionego przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Co prawda w apelacji na korzyść skazanego nie podniesiono obrazy art. 28 § 2 k.p.k. lub art. 28 § 4 k.p.k. ale konieczność uwzględnienia owego uchybienia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów rysuje się jasno, jeśli zważyć, że ma rangę bezwzględного powodu odwoławczego z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Nienależyta obsada sądu o której mowa w tym przepisie oznacza sytuację gdy skład orzekający jest inny od przewidzianego w ustawie jako wyłączny do rozpoznania określonej kategorii spraw w sądzie danego szczebla i w określonym trybie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1997r. I KZP 30/97, OSNKW1997r., z.11-12, poz.71). Na rozprawie głównej sąd okręgowy orzeka w składzie jednego sędziego (art. 28 § 1 k.p.k.), z wyjątkiem spraw o zbrodnie gdzie orzeka w składzie jednego sędziego i dwóch ławników (art. 28 § 2 k.p.k.) albo dwóch sędziów i trzech ławników gdy chodzi o przestępstwa za które ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności (art. 28 § 4 k.p.k.). W sprawach zawitych, prócz tych o jakich

mowa w art. 28 § 4 k.p.k., sąd może postanowić o ich rozpoznaniu w składzie trzech sędziów. Gdyby więc okazało się, że sprawa o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazanie za zbrodnię za którą przepis sankcyjny przewiduje dożywotnie pozbawienie wolności powinna być na rozprawie rozpoznana w składzie o jakim mowa w art. 28 § 2 k.p.k. albo w art. 28 § 4 k.p.k. to uczynienie tego w innym składzie (poza sytuacją z art. 28 § 3 k.p.k. w zw. z art. 28 § 2 k.p.k. która tu nie występuje) oznaczać będzie rozpoznanie sprawy w innym składzie niż wyłącznie właściwy dla tej kategorii spraw w sądzie okręgowym. Tak więc od rozwiązania przedstawionego zagadnienia prawnego zależy rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym.

Wyrok łączny to instrument karnoprocesowy służący realizacji przepisów materialnoprawnych o karze łącznej (art.85 k.k. i n.) w stosunku do osoby prawomocnie skazanej w różnych postępowaniach na kary lub środki karne podlegające łączeniu (T. Grzegorzczak Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2001, str.1297). Chodzi więc o równe traktowanie w zakresie kary łącznej osób skazanych za dwa lub więcej przestępstw pozostających w realnym zbiegu w jednym postępowaniu i takich które z różnych powodów, także niezależnych od nich, zostały osądzone w różnych postępowaniach, czy takich wobec których uchyleniu lub zmianie uległa jednostkowa kara wchodząca w skład kary łącznej orzeczonej w tym samym wyroku (art. 575 § 2 k.p.k.).

W rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego regulującym instytucję wyroku łącznego brak jest przepisów określających skład w jakim sąd miałby wydawać ten wyrok. Zawarte w art. 574 k.p.k. odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji we wszystkich kwestiach które nie zostały unormowane w tym rozdziale dotyczy więc również składu orzekającego na rozprawie głównej w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego.

Problem składu sądu pierwszej instancji wydającego wyrok łączny zwłaszcza gdy jeden z wyroków skazujących za przestępstwa objęte tym postępowaniem był wydany w składzie dwóch sędziów i trzech ławników od dawna budził kontrowersje.

Pod rządami Kodeksu postępowania karnego z 1969r. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 lutego 1972r., VI KZP78/71 stwierdził, że w takiej sytuacji sąd powinien orzekać w składzie jednego sędziego i dwóch ławników stosownie do reguły wyrażonej w art. 19 § 1 k.p.k. z 1969 r. ponieważ postępowanie o wydanie wyroku

łączone ogranicza się do sposobu połączenia już prawomocnie orzeczonych kar i nie dotyczy rozstrzygnięcia o winie, oceny prawnej i wymiarze kary do czego odnosi się zwrot o orzekaniu "w sprawach o przestępstwa za które ustawa przewiduje karę śmierci" dla których ówczesny art. 19 § 2 k.p.k. z 1969 r. zarezerwował skład dwóch sędziów i trzech ławników (OSNKW 1972r., z. 4, poz. 60 por. też krytyczne wypowiedzi doktryny: T. Bojarski Glosa, NP 1972r., Nr 7-8, str.1241-1242, M. Cieślak, Z. Doda Przegląd orzecznictwa SN, WPP 1973, z.1, str.90-91). Pogląd ten podtrzymała uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1995r., I KZP 15/95 (OSNKW 1995r., z. 7-8, poz.46) gdzie wyrażono stanowisko, że zawarte w art.508 k.p.k. z 1969r. (odpowiednik dzisiejszego art.574 k.p.k.) "określenie, że do postępowania o wydanie wyroku łącznego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu zwyczajnym przed sądami pierwszej instancji oznacza, że właściwym składem sądu do wydania wyroku łącznego jest skład przewidziany w art.19 § 1 k.p.k. z 1969 r. tj. z reguły jeden sędzia i dwóch ławników(a wyjątkowo także trzech sędziów) nawet gdy choćby jeden z wyroków podlegających połączeniu został wydany przez sąd wojewódzki w składzie 2 sędziów i 3 ławników." (por. akceptujące wypowiedzi Z. Gostyńskiego Glosa, P i P 1996, z.6, str. 102-104, R.A. Stefańskiego, Przegląd, WPP 1996r., Nr 3-4, str. 122). Pogląd wyrażony w uchwale, że określenie "sprawa o przestępstwo" użyte w art. 19 § 2 k.p.k. z 1969r. odnosi się tylko do postępowania w jego zasadniczym nurcie zajmującym się winą i kwalifikacją prawną i to te kwestie są racją dla składu rozszerzonego a postępowanie o wydanie wyroku łącznego ogranicza się do wymiaru kary łącznej w limitowanych przepisami art. 60-70 k.k. z 1969 ramach spotkał się także z krytyczną oceną. Wskazywano, że "postępowanie zmierzające do wymierzenia kary łącznej jest wszak dalszym ciągiem spraw o przestępstwa, w których orzeczono kary podlegające łączeniu w tym dalszym ciągiem sprawy o przestępstwo za które ustawa przewiduje karę śmierci, jeżeli jednym z wyroków branych pod uwagę w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego jest wyrok orzekający karę za takie przestępstwo. (...) Bez znaczenia jest zatem, że w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego nie można orzec kary śmierci, wystarczy, że jedna z kar została wymierzona za przestępstwo zagrożone karą śmierci, aby "należycie obsadzonym" był jedynie sąd w składzie 2 sędziów i 3 ławników" (Z. Doda, A. Gaberle " Kontrola odwoławcza w procesie karnym", Dom Wydawniczy ABC 1997r., str.156-157 por też cyt. tam uchwałę Sądu Najwyższego z 19 marca 1970r., VI KZP 27/69, OSNKW 1970r., z. 3, poz.33).

Kodeks postępowania karnego z 1997r. w zasadzie powtórzył rozwiązania zawarte w art.19 k.p.k. z 1969r. uwzględniając, że karę śmierci zastąpiła kara dożywotniego pozbawienia wolności i zastrzegając skład poszerzony nie tylko dla spraw o przestępstwa za które ustawa przewiduje tę karę ale także gdy przewiduje karę 25 lat pozbawienia wolności (art. 28 § 3 k.p.k.). Nadal utrzymana została reguła orzekania na rozprawie głównej w składzie ławniczym (art. 28 § 1 k.p.k.) oraz możliwość zastąpienia go składem zawodowym w sprawach zawitych (art. 28 § 2 k.p.k.).

Już na gruncie nowego k.p.k. Z. Świda wskazała, że orzekanie w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego gdy jeden z wyroków wymierzających kary za realnie zbiegające się przestępstwa został wydany w składzie poszerzonym "jest nadal orzekaniem w sprawie o przestępstwo, ponieważ jest orzekaniem o odpowiedzialności karnej za to popełnione przestępstwo. Szczególnie, że u podstaw przesłanek składu rozszerzonego leży nie tylko charakter czynu, ale jego zagrożenie karą. " Autorka podziela zatem pogląd o stosowaniu w takiej sytuacji przepisu o składzie szerszym niż zasadniczy do orzekania na rozprawie głównej w sprawie o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazania za przestępstwa za które ustawa przewiduje najsurowsze kary. (Z. Świda "Właściwość i skład sądu. Wyłączenie sędziego" k.p.k. krótkie komentarze, zeszyt 14, Warszawa 1998, str.269-270).

Nowela z dnia 10 stycznia 2003r. (Dz. U. Nr 17, poz. 155) ograniczyła skład 2 sędziów i 3 ławników do wypadków gdzie ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności.

W wyroku z dnia 1 marca 2007r., V KK 4/07 (OSNKW 2007r., z.4, poz. 36) Sąd Najwyższy potwierdził wcześniejsze wyrażane na tle k.p.k. z 1969r. stanowisko uznając, że sąd okręgowy orzeka w sprawie o wydanie wyroku łącznego w składzie podstawowym określonym w art.28 § 1 k.p.k. (wtedy 1 sędziego i dwóch ławników), ewentualnie w składzie z art. 28 § 2 k.p.k., także w wypadku zbiegu dwóch lub więcej kar 25 lat pozbawienia wolności gdzie art. 88 k.k. daje możliwość orzeczenia kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności. Sąd Najwyższy argumentował, że przepis art. 28 § 3 k.p.k. w ówczesnym brzmieniu ustanawiający skład poszerzony dla spraw o przestępstwa za które ustawa przewiduje dożywotnie pozbawienie wolności wprost odnosi się do postępowania zwyczajnego w którym orzeka się o winie i karze za popełnienie zarzucanego w akcie oskarżenia przestępstwa i szczególny skład powiązany jest z ustawowym zagrożeniem za to przestępstwo.

Unormowanie to nie może się więc odnosić do postępowania o wyrok łączny ponieważ jego przedmiotem nie jest kwestia zawinienia o której, tak jak o karach, już prawomocnie orzeczono lecz sprawdzenie czy przestępstwa te pozostają w realnym zbiegu i ewentualne wymierzenie kary (kar) łącznej wg. reguł określonych w art.86-90 k.k. Nie ma więc potrzeby odwoływania się do ustawowych zagrożeń wymienionych w przepisach typizujących przestępstwa prawomocnie przypisane. Wskazując na cyt. nowelizację i art. 88 k.k. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że od daty wejścia jej w życie (1.07.2003r.) sąd okręgowy w składzie trzyosobowym był uprawniony do orzeczenia kary dożywotniego pozbawienia wolności jako kary łącznej obejmującej skazania za dwa lub więcej przestępstw zagrożonych maksymalnie 25 latami pozbawienia wolności.

Kolejna zmiana art. 28 k.p.k. wprowadzona ustawą z dnia 15 marca 2007r. (Dz. U. Nr 112, poz.766) ograniczyła udział ławników w składach orzekających ustanawiając zasadę rozstrzygania spraw na rozprawie głównej w składzie jednoosobowym (art. 28 § 1 k.p.k.). Wyjątki dotyczą spraw o zbrodnie dla których przewidziany został skład jednego sędziego i dwóch ławników (art. 28 § 2 k.p.k.) oraz spraw o przestępstwa za które ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności gdzie orzeka dwóch sędziów i trzech ławników (art. 28 § 4 k.p.k.). Nadal zachowano możliwość rozstrzygania w sprawach zawiłych w składzie zawodowym (art. 28 § 3 k.p.k.) w sytuacjach z art. 28 § 1 i 2 k.p.k.

Jak się wydaje regulacja ta nie przybliżyła rozstrzygnięcia zarysowanej rozbieżności między stanowiskiem orzecznictwa i części doktryny gdzie wskazywano, że z uwagi na ograniczony przedmiot i zakres orzekania sąd okręgowy rozstrzyga w sprawie o wydanie wyroku łącznego w składzie podstawowym (wtedy ławniczym) także gdy wyroki jednostkowe wydane zostały w składzie poszerzonym, a poglądami innych autorów argumentujących, że w takim wypadku orzekanie winno następować w składzie szerszym bo nadal chodzi o sprawy o przestępstwa i możliwość wymierzenia najsurowszych kar z powodu której ten skład został przewidziany w ustawie.

W postanowieniu z dnia 20 marca 2013 r., III KK 399/12, Sąd Najwyższy podzielając pogląd wyrażony przez T. Grzegorzcyka w komentarzu do art.572-574 k.p.k. stwierdził, że "przedmiotem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego nie jest rozpatrywanie kwestii odpowiedzialności karnej sprawcy, o której już rozstrzygnięto - i to w zakresie jego odpowiedzialności za czyny stanowiące zbrodnie

w składach rozszerzonych zgodnie z regulacją zawartą w art.28 § 2 k.p.k. - a jedynie połączenie prawomocnie orzeczonych kar"(LEX nr 1311393) i stąd właściwym składem do wydania wyroku łącznego obejmującego skazania za zbrodnie będzie ten określony w art. 28 § 1 k.p.k. a nie w art. 28 § 2 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak, KPK. Komentarz, wyd. V, Warszawa 2008, str.1202, gdzie autor uznaje, że po cyt. nowelizacji z 15.03.2007r. stanowisko wyrażone w powołanym wyżej wyroku Sądu Najwyższego z 1.03.2007 r., V KK 4/06 oznacza, że gdy jednym z łączonych wyroków jest wyrok wydany w składzie dwóch sędziów i trzech ławników to właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd w składzie jednoosobowym, lub z art. 28 § 3 k.p.k. ponieważ orzekanie co do wydania wyroku łącznego nie jest orzekaniem w sprawach o zbrodnie - art. 28 § 2 k.p.k. - ani orzekaniem w sprawach o przestępstwa za które ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności- art. 28 § 4 k.p.k.)

Podobnie kwestię tę rozstrzygnął Sąd Apelacyjny w Katowicach (wyrok z dnia 9 grudnia 2010r., II AKa 395/10, LEX nr 785455) który zauważył, że pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w powołanym wyroku z dnia 1 marca 2007r. nie stracił na aktualności po zmianie z dniem 28 lipca 2007r. art. 28 k.p.k. i obecnie sąd wydając wyrok łączny "czyni to każdorazowo w składzie 1 sędziego nawet wobec możliwości orzeczenia kary dożywotniego pozbawienia wolności stosownie do uregulowania wynikającego z przepisu art. 88 k.k."

Przedstawione stanowisko podzielają poza cyt. wyżej osobami także: W. Jasiński (KPK. Komentarz pod red. J. Skorupki, wyd.14, nb. 32-34 do art.28 k.p.k.), A. Sakowicz (KPK. Komentarz K. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Ważny, wyd. 4, 2012r., nb. 2 do art.574 k.p.k.), A. Świątłowski (KPK. Komentarz pod red. J. Skorupki, wyd.14, tezy 5-10 do art. 574 k.p.k.), D. Świecki (KPK. Komentarz pod red. D. Świeckiego, wyd. I, T.II, Warszawa 2013r. str. 950-951). Autorzy ci podkreślają, że skoro przedmiotem postępowania o wydanie wyroku łącznego nie jest rozstrzygnięcie o odpowiedzialności karnej oskarżonego, bo o tej już orzeczono, lecz ustalenie podstaw do wydania wyroku łącznego i ewentualne orzeczenie kary łącznej w granicach zakreślonych w art. 86 k.k. i n. to sąd powinien rozstrzygać w składzie podstawowym z art. 28 § 1 k.p.k. tj. jednoosobowo, wyjątkowo w składzie z art. 28 § 3 k.p.k. także wtedy gdy postępowanie obejmuje skazania za zbrodnie, lub przestępstwa za które ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności. Odpowiednie stosowanie przepisów o postępowaniu zwyczajnym przed sądem

pierwszej instancji dotyczących składu sądu na rozprawie głównej w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego (art. 574 k.p.k.) w takim ujęciu oznaczać będzie posłużenie się wprost przepisami art.28 § 1 i 3 k.p.k. i niestosowanie przepisów art. 28 § 2 i 4 k.p.k. ponieważ dotyczą postępowania w jego zasadniczym nurcie, rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane przestępstwa .

Poza wymienionymi już wcześniej przedstawicielami doktryny przeciwny pogląd reprezentują: P. Hofmański (KPK. Komentarz, pod red. P. Hofmańskiego, t. III, wyd.4, nb.4 do art. 574 k.p.k.), D. Kala ("Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karnomaterialne i procesowe", Toruń 2003r., str. 153-158), S. Steiborn (Komentarz aktualizowany do art. 573 k.p.k., LEX/el., 2014r. teza 3). Autorzy ci podnoszą, że nie ma powodu by różnicować sytuację osoby wobec której kara łączna jest orzekana w postępowaniu rozpoznawczym i takiej w stosunku do której ma to miejsce w wyroku łącznym, określenie wymiaru kary łącznej determinującej wielkość dolegliwości jaką poniesie sprawca z powodu popełnienia pozostających w zbiegu przestępstw nie jest formalnością nawet gdy o winie już rozstrzygnięto, a konieczność rozpoznania sprawy w składzie szerszym od podstawowego wynika także z zagrożenia szczególnie surową karą co jest aktualne w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego. Sąd skład jednoosobowy sądu I instancji (art. 28 § 1 k.p.k.), lub zawodowy (art. 28 § 3 k.p.k.) ograniczony byłby w takim ujęciu do spraw o wyrok łączny obejmujących skazania za występki, skład jednego sędziego i dwóch ławników (bądź zawodowy) dotyczyłby spraw gdzie przynajmniej jedno skazanie nastąpiło za zbrodnię (art. 28 § 2 k.p.k.), a skład dwóch sędziów i trzech ławników spraw gdzie przynajmniej jedna kara była orzeczona za przestępstwo za które przepis je statuujący przewiduje dożywotnie pozbawienie wolności. S. Steinborn (tamże) uważa, że ten ostatni skład byłby właściwy również gdy możliwość wymierzenia najsurowszej kary wynika z art. 88 k.k. a przepisy sankcyjne jej nie przewidują.

T. Grzegorzczak (KPK. Komentarz, wyd. V, Warszawa 2008, str.153) w uwagach do art. 28 k.p.k. aprobując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażane w cyt. uchwałach i wyroku zauważa, że zmiana tego przepisu wprowadzona ustawą z dnia 15 marca 2007r. w części zdezaktualizowała zapatrywania wyrażone w wyroku tego sądu z dnia 1 marca 2007, V KK 4/07, w tym sensie, że nadal -jego zdaniem- brak jest podstaw do stosowania w omawianym postępowaniu art. 28 § 4 k.p.k. ale w sytuacji gdy postępowaniem o wydanie wyroku łącznego objęte jest skazanie za zbrodnię to

sąd powinien rozstrzygać na rozprawie w składzie kolegiальnym ponieważ orzeka w sprawie o zbrodnię (art. 28 § 2 k.p.k.) skoro łączy kary orzeczone za takie czyny.

W zaprezentowanym ujęciu nowela z 15 marca 2007r. nie tylko potęguje wyrażane wcześniej wątpliwości co do składu sądu okręgowego właściwego do orzekania na rozprawie głównej co do wyroku łącznego (por. S. Steinborn, tamże, teza 2, A. Światłowski, tamże, teza 6) ale i poddaje w wątpliwość pełną aktualność dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, że w takim wypadku sąd orzeka w składzie podstawowym, a wyjątkowo może orzekać w składzie zawodowym, bez względu na rodzaj przestępstw objętych postępowaniem.

Odpowiednie stosowanie przepisów łączy się nieodparcie z większym zakresem ich możliwego odczytania. Oznacza sytuację gdy norma prawna (tu zawarta w art. 574 k.p.k.) zawiera nakaz stosowania przepisu (przepisów) należącego do innej instytucji prawnej przy uwzględnieniu różnic między porównywanymi instytucjami do których należą przepis odsyłający i przepis odesłania. Odpowiednie stosowanie przepisu zawierającego normę odnoszącą do instytucji "macierzystej" i drugiej w ramach której zamieszczono przepis odsyłający może więc polegać na posłużeniu się nim bez żadnych modyfikacji, zastosowaniu go ze zmianami, lub odmowie jego zastosowania uzasadnionej odmiennością porównywanych instytucji (L. Morawski "Wykłady w orzecznictwie sądów. Komentarz ", Toruń 2002 r., str.299). "Przy ustalaniu sposobu dostosowania normy w drugim zakresie odniesienia niezbędne staje się wykorzystanie zasad wykładni systemowej i funkcjonalnej " (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2001r., I KZP 50/00, OSNKW 2001r., z. 3-4, poz. 16).

W niniejszej sprawie zależnie od podzielenia jednego z przedstawionych stanowisk co do odpowiedniego stosowania art. 28 k.p.k. wyłącznie właściwym byłby skład jednego sędziego (w sprawach zawiłych trzech sędziów), jednego sędziego i dwóch ławników (w sprawach zawiłych trzech sędziów), lub dwóch sędziów i trzech ławników . Nie jest to sytuacja pożądana bo stwarza pole do rozbieżnych interpretacji w praktyce sądowej nawet jeśli w dostępnych publikatorach takie rozstrzygnięcia się jeszcze nie pojawiły.

Jak już wskazano za T. Grzegorzycykiem (K.p.k. Komentarz., Zakamycze 2001, str. 1297) na początku rozważań wyrok łączny jest instytucją karnoprosesową służącą realizacji przepisów prawa materialnego o karze łącznej wobec osoby skazanej prawomocnymi wyrokami różnych sądów na kary (środki karne) podlegające

łączeniu. Przedmiotem tego postępowania nie jest rozstrzygnięcie o winie, kwalifikacji prawnej, karach za poszczególne przestępstwa o których już prawomocnie orzeczono czy modyfikowanie tych rozstrzygnięć ale zbadanie czy przestępstwa te pozostają w realnym zbiegu, czy orzeczono za nie kary tego samego rodzaju, lub inne podlegające łączeniu a jeśli tak to dokonanie wymiaru kary łącznej w ramach zakreślonych przepisami art. 86 i n. k.k. (por. np. cyt. wyrok Sądu Najwyższego z 1 marca 2007r. V KK 4/07, KPK .Komentarz pod red. D. Świeckiego, t. II, Warszawa 2013, str. 950, 961, KPK. Komentarz pod red. J. Skorupki, wyd. 14, teza 5 do art. 569 K.p.k., KPK. Komentarz pod red. P. Hofmańskiego, wyd. 4, nb.2, 3 przed art. 569, P. Opala Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 1 marca 2007r., V KK 4/07 St. Iur. Lub. 2009r., Nr 12, str. 299-312 oraz cyt. tam literaturę). Wątpliwości budzi jednak wnioskowanie stąd, że skład szerszy od podstawowego, określony w art. 28 § 2 k.p.k. lub art. 28 § 4 k.p.k. (wcześniej art. 19 § 2 k.p.k. z 1969r., art. 28 § 3 k.p.k. w brzmieniu sprzed 28.07.2007r.) jest zarezerwowany dla postępowania rozpoznawczego gdzie sąd rozstrzyga o winie, ocenie prawnej i karze za zarzucane przestępstwa. Orzekanie kary łącznej, także w wyroku łącznym, jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy w okresie wyznaczonym ramami czasowymi realnego zbiegu przestępstw nie jest mechaniczną, ani dodatkową, techniczną czynnością lecz określeniem na nowo dolegliwości jaką ma ponieść sprawca w związku z popełnieniem realnie zbiegających się przestępstw (KPK. Komentarz K. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Ważny, wyd. 4, 2012r., nb. 2 do art.569 K.p.k., KPK . Komentarz pod red. J. Skorupki teza 7 do art. 569 k.p.k.). Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie jest obligatoryjne jeśli tylko spełnione są przesłanki z art. 85 k.k. W takim razie postępowanie zmierzające do wymierzenia kary łącznej jest konieczną konsekwencją przypisania przestępstw pozostających w realnym zbiegu i orzeczenia za nie kar lub środków karnych podlegających łączeniu, obligatoryjną kontynuacją spraw o te przestępstwa (Z. Doda, A. Gaberle "Kontrola odwoławcza w procesie karnym", Dom Wydawniczy ABC 1997r., str. 157 por. też Z. Świda " Właściwość i skład sądu. Wyłączenie sędziego" k.p.k. krótkie komentarze, zeszyt 14, Warszawa 1998 str. 270). Wątpliwości może więc nasuwać pogląd (T. Grzegorzczak KPK .Komentarz, Warszawa 2008r., str.1202, KPK. Komentarz pod red. D. Świeckiego, T.II, Warszawa 2013r. str.951), że orzekanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie jest rozstrzygnięciem w sprawach o zbrodnie (art. 28 § 2 k.p.k.) ani w sprawach o przestępstwa za które ustawa przewiduje karę dożywotniego

pozbawienia wolności (art. 28 § 4 k.p.k.) lecz wyłącznie orzekaniem co do połączenia prawomocnie wymierzonych kar.

Z drugiej strony wyroki skazujące za poszczególne zbiegające się przestępstwa w części nie objętej wyrokiem łącznym są wykonywane a orzeczenie kary łącznej nie skutkuje utratą bytu prawnego kar jednostkowych które obejmuje a tylko tym, że się ich nie wykonuje (art. 575 § 2 k.p.k., por. uchwały Sądu Najwyższego z : 20 listopada 2000r., I KZP 34/00, OSNKW 2000r., z.1-2, poz. 3, z 21 listopada 2001r., I KZP 14/01, OSNKW 2002r., z.1-2, poz.1, z 25 marca 2003r., I KZP 4/03, OSNKW 2003r., z. 3-4, poz. 27). W takich jednak warunkach karą realnie wykonywaną będzie kara łączna. To ona, a nie połączone jej węzłem kary za poszczególne przestępstwa, decydować będzie o faktycznej dolegliwości dla sprawcy z powodu popełnienia tych przestępstw. Orzekanie o jej wymiarze wydaje się więc być, zwłaszcza dla sprawcy, równie istotne jak kwestia winy, kwalifikacji prawnej, czy wymiaru kary za zarzucane przestępstwo. Czy więc istotnie fakt, że w postępowaniu rozpoznawczym rozstrzygnięto już prawomocnie te kwestie we właściwym składzie kolegialnym uzasadnia rozpoznanie sprawy o wyrok łączny w będącym teraz zasadą składzie jednoosobowym ?

To jasne, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma ograniczony w stosunku do postępowania rozpoznawczego zakres i przedmiot stąd też odesłanie do odpowiedniego a nie wprost stosowania przepisów o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji. Przepis odsyłający kieruje do unormowań regulujących instytucję najbardziej zbliżoną . Stosowanie normy zawartej w przepisie odesłania do innej niż macierzysta instytucji powinno nastąpić w sposób najbardziej zbliżony do tego w jakim funkcjonuje w instytucji do której ma bezpośrednie zastosowanie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2001r., I KZP 50/00, OSNKW 2001r., z.3-4, poz.16).

Postępowanie o wydanie wyroku łącznego określa jak dolegliwe konsekwencje w zakresie kary (środków karnych) poniesie skazany z powodu popełnienia realnie zbiegających się przestępstw dokonując na nowo wymiaru kary łącznej a zakres swobody w tej mierze uległ poszerzeniu . Wcześniej było jasne, że sąd nie może umieszczać w wyroku łącznym rozstrzygnięć których nie było w wyrokach jednostkowych. Aktualnie w wypadku skazania na kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez zastosowania tej instytucji sąd w wyroku łącznym może zawiesić wykonanie kary łącznej (art. 89 § 1 k.k.). W postępowaniu tym sąd może także orzec

bezwzględny karę pozbawienia wolności nawet gdy za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania (art. 89 § 1a k.k.) a także grzywnę w sytuacji z art. 71 § 1 k.k. choćby jej nie orzeczono za zbiegające się przestępstwa. Orzekając karę łączną grzywny sąd na nowo ustala wielkość stawki dziennej. (art. 86 § 2 k.k.). Sąd może również orzec jako karę łączną 25 lat pozbawienia wolności w warunkach określonych w art. 86§ 1a k.k., a dożywotnie pozbawienie wolności w wypadku zbiegu co najmniej dwóch kar 25 lat pozbawienia wolności (art. 88 k.k.) zatem nawet jeśli takich kar nie orzeczono w wyrokach jednostkowych. Tak więc mimo ograniczonego przedmiotu i zakresu postępowanie o wydanie wyroku łącznego istotnie oddziałuje na sytuację osoby skazanej kształtując na nowo rozmiar dolegliwości jakie poniesie z powodu popełnienia pozostających w zbiegu przestępstw, co obejmuje nie tylko orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w miejsce wcześniejszych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania ale i orzeczenie w miejsce kar terminowego pozbawienia wolności rodzajowo odmiennej, drugiej pod względem surowości kary bezwzględnie oznaczonej lub zastąpienie co najmniej dwóch kar 25 lat pozbawienia wolności dożywotnim pozbawieniem wolności (art. 86 § 1a k.k., art. 88 in fine k.k.). W takim razie wątpliwości może nasuwać czy waga autonomicznie rozstrzyganych kwestii, ich znaczenie dla osoby skazanej, możliwość orzekania najsurowszych kar nie wymierzonych w wyrokach skazujących za zbiegające się przestępstwa nie podważają zasadności rozstrzygnięcia o nich w składzie jednoosobowym gdy w postępowaniu rozpoznawczym właściwy był skład z art. 28 § 2 k.p.k. albo z art. 28 § 4 k.p.k.

Dylematy te widoczne są w realiach niniejszej sprawy gdy o odpowiedzialności karnej skazanego za zarzucane mu przestępstwa rozstrzygał sąd okręgowy w składzie dwóch sędziów i trzech ławników i w takim składzie orzekł karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności wiążącą dwie kary po 25 lat pozbawienia wolności i rok pozbawienia wolności. Natomiast gdy po przekształceniu tej ostatniej kary na areszt kara łączna utraciła moc o nowym jej wymiarze rozstrzygał sąd jednoosobowo mogąc orzec jedną z dwu najsurowszych, bezwzględnie oznaczonych kar (art. 88 k.k.).

Jeszcze wyraźniej widać to w sytuacji gdy o karach po 25 lat pozbawienia wolności za realnie zbiegające się przestępstwa orzeczono w różnych postępowaniach gdzie nie było podstaw do rozważania wymierzenia dożywotniego pozbawienia wolności.

Wtedy uznając, że o wyroku łącznym rozstrzyga sąd w składzie podstawowym, to ten sąd jednoosobowo, po raz pierwszy będzie analizował przesłanki orzeczenia kary eliminacyjnej której wymierzenie jest w tym układzie fakultatywne.

Wymienione w Konstytucji (art. 182) uczestnictwo obywateli w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, choć limitowane ustawą, to jak się wydaje powinno się wyrażać także w udziale w charakterze ławników w rozpoznawaniu spraw przed sądami pierwszej instancji gdzie mogą być orzekane najsurowsze kary skoro ławnicy reprezentują poczucie sprawiedliwości, opinię publiczną, wnoszą swoje doświadczenie życiowe, wspierają kształtowanie poglądów prawnych społeczeństwa i właściwego obrazu wymiaru sprawiedliwości. Zaś sam skład kolegialny sprzyja trafny ustaleniom, wzmacnia autorytet i siłę oddziaływania rozstrzygnięcia .

Juz wyżej wskazano, że instytucja wyroku łącznego służy m.in. zapewnieniu takiego samego traktowania w dziedzinie kary łącznej osób skazanych za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa w jednym postępowaniu i takich które zostały osądzone w różnych postępowaniach często z powodów czysto "technicznych", lub innych na które nie miały wpływu .

W sytuacji uznania, że jedynym właściwym składem (poza okolicznościami z art. 28 § 3 k.p.k.) w sprawie o wyrok łączny jest podstawowy z art.28 § 1 k.p.k. to sąd w składzie jednoosobowym orzekałby w tym postępowaniu nawet gdyby chodziło o łączenie kar za zbrodnie, w tym zagrożone dożywotnim pozbawieniem wolności. Jednocześnie nie byłoby wątpliwości, że w wypadku uwzględnienia apelacji prokuratora na niekorzyść zwróconej tylko przeciwko karze łącznej 25 lat pozbawienia wolności orzeczonej w postępowaniu zwyczajnym w sytuacji o jakiej mowa w art. 88 k.k. sąd I instancji ponownie rozpoznając sprawę orzekałby w składzie z art. 28 § 4 k.p.k. gdy za zbiegające się przestępstwa przepis je typizujący przewidywałby dożywotnie pozbawienie wolności. Orzekając powtórnie sąd okręgowy czyniłby to w granicach przekazania wyznaczonych przez zakres zaskarżenia i podniesione zarzuty które zostały uwzględnione (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013r., V KK 53/13, OSNKW 2014r., z.1, poz.7) a więc tylko co do wymiaru kary łącznej rozstrzygając czy odpowiednią byłaby kara 25 lat pozbawienia wolności, czy dożywotniego pozbawienia wolności. Pozostałe rozstrzygnięcia (wina, kwalifikacja prawna, kary za poszczególne przestępstwa) zyskałyby przymiot względnej prawomocności i prowadzenie w tym zakresie postępowania dowodowego byłoby wykluczone. Przełamanie prawomocności

horyzontalnej i uniewinnienie oskarżonego lub umorzenie postępowania możliwe byłoby w sytuacji gdy w ponownym postępowaniu o ograniczonym zakresie (tu do okoliczności oddziałujących na wymiar kary łącznej) ujawnione zostałyby nowe okoliczności wskazujące że gdyby były znane we wcześniejszym postępowaniu to zapadłoby orzeczenie uniewinniające lub umarzające postępowanie (art. 442§1 i 2 K.p.k., postanowienia Sądu Najwyższego : z 4 kwietnia 2012r., III KK 293/11, OSNKW 2012r., z. 10, poz. 98, z 18 października 2011r., V KK 193/11, LEX nr 1044072, Komentarz aktualizowany do art. 425-673 KPK pod red. L. Paprzyckiego, tezy 2, 4, 6-8, 13 do art. 442 k.p.k.). Powstaje zatem wątpliwość czy w zarysowanej sytuacji zbiegu skazań za zbrodnie względ na znacznie ograniczoną możliwość przełamania horyzontalnej prawomocności wyroku jest wystarczającym uzasadnieniem dla różnicowania składów orzekających w tym samym przedmiocie - kary łącznej w różnych postępowaniach: o wydanie wyroku łącznego (skład jednoosobowy) i w ponownym postępowaniu rozpoznawczym (skład jednego sędziego i dwóch ławników lub dwóch sędziów i trzech ławników). Czy istnieją wystarczające podstawy do odmiennego traktowania sprawców w zakresie składów orzekających w przedmiocie kary łącznej w tych dwóch postępowaniach także w kontekście konstytucyjnej zasady równości wobec prawa zwłaszcza gdy, jak sygnalizowano, powody rozstrzygnięcia o karze łącznej w jednym lub drugim postępowaniu mogą być przypadkowe?

Silnym wsparciem dla poglądów o rozpoznawaniu spraw o wyrok łączny w składzie podstawowym (lub zawodowym w sprawach zawiłych) było brzmienie art.19§2 k.p.k. z 1969r., art. 28§3 k.p.k. w kształcie sprzed 28.07.2007r.. Przepisy te bowiem mówiły co prawda o "sprawach o przestępstwa " ale takich za które ustawa przewiduje kary najsurowsze. Zwolennicy odmiennego zapatrywania zwracali uwagę, że powodem ustanowienia składu poszerzonego była możliwość orzeczenia takich najsurowszych kar istniejąca również w postępowaniu o wyrok łączny, a nie tylko kwestia winy, kwalifikacji prawnej i kary za zarzucany czyn (por. Z. Świda, tamże, str. 270, KPK. Komentarz, pod red. P.Hofmańskiego, t. III, wyd.4, nb.4 do art. 574 k.p.k.). Z drugiej strony brzmienie powołanych regulacji nawiązywało do sankcji przewidzianej w przepisie definiującym typ czynu zabronionego. Nie budzi natomiast wątpliwości że granic kary łącznej nie wyznacza dolne i górne ustawowe zagrożenie za przestępstwo lecz przepisy Rozdziału IX K.k.-art.86-90 k.k.(wyrok Sądu Najwyższego z 1 marca 2007r., V KK 4/07, OSNKW 2007r., z.7-8, poz.36). Przy takiej interpretacji

przepis art. 28 § 4 k.p.k. nie miałby zastosowania do postępowania o wyrok łączny ponieważ odnosiłby się tylko do postępowania rozpoznawczego wtedy bowiem rozstrzyga się o przestępstwie zagrożonym dożywotnim pozbawieniem wolności. Na etapie wyroku łącznego kwestia powyższa jest już prawomocnie rozstrzygnięta a dokonując wymiaru kary łącznej uwzględnia się kary realnie orzeczone i reguły ich łączenia zawarte w art. 86-90 k.k.. Cytowano już argumentację przeciwników takiego stanowiska, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego jest dalszym (dodajmy koniecznym) ciągiem spraw o przestępstwa za które ustawa - przepis części szczególnej k.k. - przewiduje karę najsurowszą a kara łączna jest dolegliwością także za to przestępstwo.

Niezależnie od powyższego nowelizacja z 15 marca 2007r. ustanawiająca zasadę orzekania w składzie jednoosobowym na rozprawie przed sądem pierwszej instancji określiła, że w sprawach o zbrodnie sąd będzie orzekał w składzie ławniczym, a w sprawach o przestępstwa za które ustawa przewiduje dożywotnie pozbawienie wolności w składzie poszerzonym. Określenie składu jednego sędziego i dwóch ławników właściwego w sprawach o zbrodnie nastąpiło więc bez odwoływania się do ustawowego zagrożenia (art. 28 § 2 k.p.k.) jak to uczyniono w art. 28 § 4 k.p.k.. Także w wypadku podzielenia stanowiska zaprezentowanego w cyt. wyroku Sądu Najwyższego z 1 marca 2007r. można uznać, że co prawda sąd już prawomocnie rozstrzygnął "w sprawie o przestępstwo za które ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności" ale sprawa o wydanie wyroku łącznego nadal jest sprawą o zbrodnie ponieważ taki charakter ma przynajmniej jedno przestępstwo objęte tym postępowaniem a orzekając karę łączną sąd łączy kary jednostkowe za czyny które są zbrodniami albo występkami (T. Grzegorzczak KPK .Komentarz, Warszawa 2008r., str.153). Dokonując wymiaru kary łącznej sąd uwzględnia związek podmiotowy, przedmiotowy, czasowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, a także relacje między stopniami społecznej szkodliwości tych zbrodni i występków orzeka więc w sprawie o zbrodnie.

Jednocześnie w aktualnym stanie prawnym, inaczej niż przed 28 lipca 2007r., wykluczone jest by sąd I instancji orzekał na rozprawie w składzie podstawowym z art. 28 § 1 k.p.k. w postępowaniu rozpoznawczym w sprawie o zbrodnie i mógł orzec w tym składzie dożywotnie pozbawienie wolności jako karę jednostkową lub łączną (por. cyt. wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2007r.) Zyskuje więc na aktualności argument o "zarezerwowaniu" składów będących wyjątkiem od zasady z

art. 28 § 1 k.p.k. dla spraw najpoważniejszych, w tym takich gdzie może być orzeczona najsurowsza kara.

Jeśli zatem ustawodawca uznał, że sąd w składzie jednego sędziego nie jest właściwy do rozpoznania zarzutu popełnienia zbrodni, nawet takiej która nie jest zagrożona dożywotnim pozbawieniem wolności oraz do wymierzenia tej kary w postępowaniu rozpoznawczym to wątpliwości budzi czy istotnie jego intencją było dopuszczenie sytuacji by sąd jednoosobowo mógł orzec karę trwale eliminującą skazanego ze społeczeństwa i bezterminowo pozbawiającą go wolności z powodu popełnienia przestępstw. Nawet jeśli miałyby to czynić w postępowaniu o ograniczonym przedmiocie i zakresie sprowadzającym się do zbadania podstaw do wydania wyroku łącznego i dokonania wymiaru kary łącznej a trafność rozstrzygnięcia miałyby zbadać sąd odwoławczy w składzie pięciu sędziów. Widać przecież, że mimo jego następczego i uzupełniającego charakteru, ograniczonego przedmiotu postępowanie o wyrok łączny może wywoływać najdalej idące i dolegliwe a wcześniej nie istniejące konsekwencje dla osoby skazanej.

Dlatego wątpliwości budzi czy w obecnym stanie prawnym istotnie sąd okręgowy orzeka na rozprawie głównej w sprawie o wyrok łączny w składzie z art. 28 § 1 k.p.k. (w sprawach zawiłych w składzie trzech sędziów) bez względu na rodzaj przestępstw i wymierzonych za nie kar o który łączeniu rozstrzyga. (tak, postanowienie Sądu Najwyższego z 20 marca 2013r ., III KK 399/12, LEX nr 1311393, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 9 grudnia 2010r., II AKa 395/10, LEX nr785455)

Kwestia rozumienia zwrotu o odpowiednim stosowaniu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego w kwestiach nieuregulowanych w Rozdziale 60 k.p.k. przepisów o postępowaniu zwyczajnym przed sądem pierwszej instancji zawartego w art. 574 k.p.k. w odniesieniu do określenia składu sądu pierwszej instancji właściwego do rozpoznania na rozprawie głównej sprawy o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazania za przestępstwa zagrożone najsurowszymi karami nasuwa wątpliwości. Z racji pewnych "luzów interpretacyjnych " związanych z wyrażeniem o "odpowiednim stosowaniu "zespołu przepisów od dawna jest ona przedmiotem rozbieżnych wypowiedzi w piśmiennictwie, a autorzy przytaczają ważne argumenty na poparcie swoich stanowisk a część z nich kwestionuje trafność konsekwentnego stanowiska Sądu Najwyższego. To jasne, że nie jest rzeczą najwyższej instancji sądowej działającej na podstawie art. 441 k.p.k. polemika z poglądami doktryny. Wydaje się jednak, że nowelizacja art. 28 k.p.k. z dnia 15 marca 2007r. zmieniła w interesującym

zakresie stan prawny na tyle, że prezentowane wcześniej rozumienie odpowiednich przepisów mogło w części stracić na aktualności. Sąd apelacyjny uznał, że w tych warunkach wyłonił się istotny problem interpretacyjny dotyczący odczytania art.574 k.p.k. w zakresie zawartym w pytaniu. Potrzeba dokonania zasadniczej wykładni ustawy wynika z konieczności przeciwdziałania mogącym wystąpić w orzecznictwie rozbieżnościom z powodu znacznych różnic poglądów doktryny wzmocnionych nowelizacją art.28 k.p.k. z 15 marca 2007r. oraz możliwych konsekwencji skoro ewentualna obraza art. 28 § 2 albo § 4 k.p.k. ma wagę bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.. Taka ranga uchybienia, gdyby występowało, powoduje, że Sąd Apelacyjny rozpoznając wniesioną na korzyść skazanego apelację musiałby je uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, dlatego od rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego zależy wynik postępowania odwoławczego.

Z tych wszystkich powodów uznając, że przy rozpoznawaniu apelacji skazanego wyłoniło się zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy postanowiono jak na wstępie.

/km/